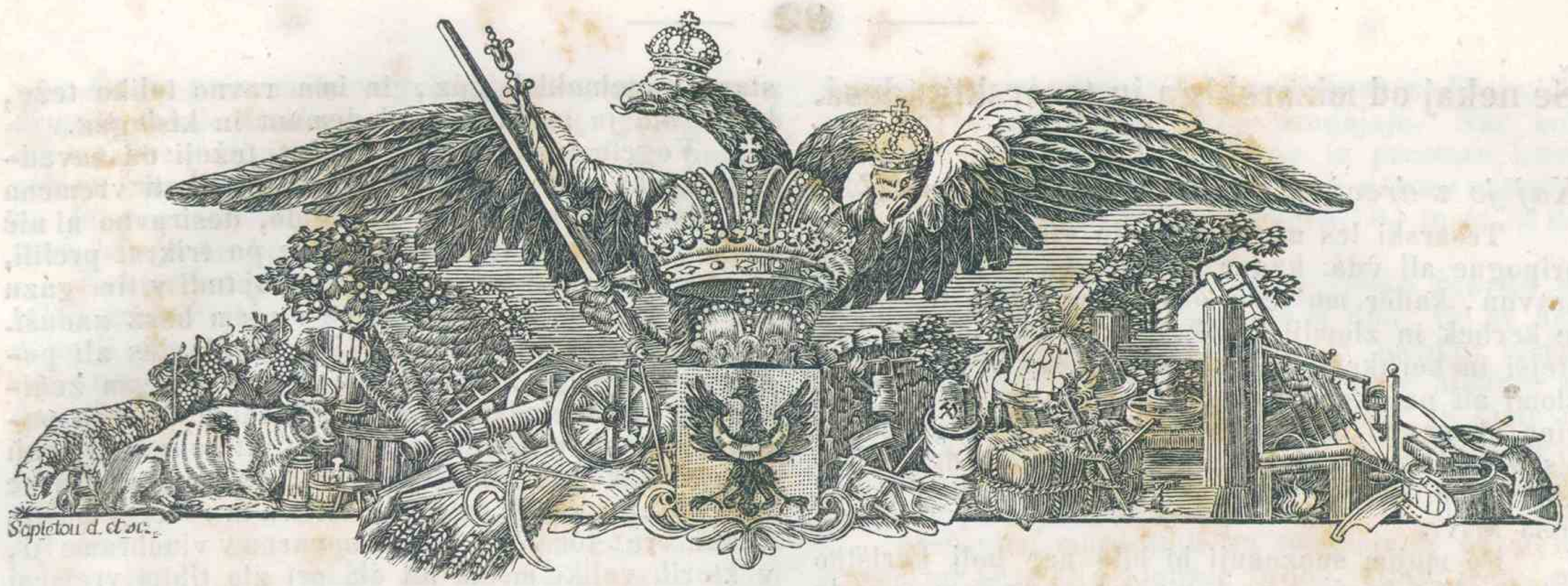

Kmetijske in rokodélske novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj IV. *V srédo 22. Malitravna 1846.* List 16.

K rojstnimu dnevu „19. Malitravna“ našiga presvitliga Cesarja

FERDINANDA I.

LIIII. roIstnI Dan aVstrIIanskIga CesarIa VsI zVestI poDLožnIkI VeseLo VeseLo pozDraVIIo.

Čuk.

Spomin hvaležnosti in spoštovanja

visokočastitimu Gospodu Gospodu

ANTONU MELCERJU,

c. k. profesorju anatomije, starašinu c. k. Ljubljanskiga zdraviljskiga učiliša, udu c. k. krajnske kmetijske družbe i. t. d.

po slavno dokončani šest in šterdesetoletni službi in o prestopi v vredno zasluženi pokoj

od

njegovih hvaležnih učencov.

Pomlad je tù, življenje novo klije
Iz nedrija nature, ki vesélo
Cvetlíce mlade v vence žlahtne vije;
Goré, planíne in stvarjenje célo
Oblečeno je v novo oblačilo —
Al' serce naše b' se zbudit' ne smelo?
Zbudit' k veselju, de b' sladkosti pilo,
Ki svoj začetek u ljubézni imajo?
Oh ja! — pa vunder se storí mu milo!
Spomin, ki serca TEBI ga podajo,
Bo malo imel mem' druzih TVOJIH céne,
Ki s slavo vedno TVOJE imé obdajo. —
Kaj je mem' tega, ki nikolj ne zvéne,
In z njim TE *Idrija* bo v vék slavíla,
Kér kugo *kóz* pregnal iz njé si stene?
Ko nam je *vojska* brambovce morila,
In z njo *bolézin* jih vezala huda,
Si TI ko oče jim dajal zdravila;
Skerbel si za-nje in moč TVOJGA truda
Jim je *življenje* in *svobodo* dala. —
In če *hromak* posluži spet se uda,
Ki ga poprej bolézin je deržala,
In praša svét: „Od kod pomoč t' je dana?“
Bo njega hvala TEBE imenvala!
In bivši *porodnica* k TEB' poslana,
Ko s sinam hčerko zalo TEBE sréča,
Pokaže TEBE, zdihne k hvali vžgana:
„*Od* TEGA *t' je življenja tvojga sreča!*“ —
Kaj če spominček naš? *Ljubljana* cela,
Umétnost', učenósti mat' sloveča,
TE med sinove slavne v vék bo štela!
Spomin postavlja TEBI serc jezéro,
In če mladost hvaležna se je vnéla
Ga TEBI dat', ne dévljaj ga pod méro
Mem' druzih, k' vredno bodo TE slavili!
Up 'mamo v persih, v sercu vero,
Ki TI s' jo hranil v vsakí sili;
In vdani s TABO *domu* in *Cesarji*
Smo TVOJO pot težavno nastopili.
TI nam boš zgled u sili, v sreče žarji!
Zató sprejmì *spomin hvaležnost'* mali,
In če rečemo v njem: *Bog* TE *obvari!*
Pri TEBI vunder bomo vsi ostali.
U duhu še TE bomo unkraj groba —
De b' se odperl TI pôzno — vsi spremljali.
Vgasníla nam ne bó ne časov zloba
Ne sreče sij u duš' podobe TVOJE;
Ko solnce čista njena bo svitloba
U sercu vsakim, k' zdaj *slovó* TI pôje!

V Ljubljani 1. Malitravna 1846.

Še nekaj od mizarskiga in tesarskiga lesá.

(Nadalje.)

Kaj je z drevjem ravnati, predin se poséka?

Tesarski les mora lohák in gibčen biti, de se pripogne ali vdá, kadar ga obtežiš, in de se zopet zravná, kader mu težo odvzameš. Silo težák les je kerhek in zlomljiv in kolikor težeji, toliko pustejši in kerhkejši je; zatorej se tak les pod težo zlomi ali pa skriví; ne zravná se mu lok ali krivína, akoravno bi teže več ne nosil. Vidi se podán les pri mostovih in poslopjih; abotno je delo s takim lesam, kteriga samo na koncih ležečiga lastna teža kriví.

Po mojim spoznanji bi bilo nar bolj koristno s tesarskim lesam pred posekovanjem takó le ravnati: Če v zimskih mescih les posekaš, ne lupi ga, kér v tem času nesočni les lupiti bi bilo nadložno in silno trudljivo delo; moraš pa vender drevje, ki si ga pozimi poderl, na spomlad hitro, ko stoječe drevje sočno postane, podertiga olupiti, kér tačas tudi v podertim drevji sok oživí. Če je treba o spomladanskim in poletnim času posekovati, postavim: za pogoriša ali druge potrebe, olúpi nar pred drevó na stebli dva komolca od tal, na stebli ga pusti, dokler bo veje zelene imelo; spomladi bo listje sok, kadar nar bolj čversto teče, po vejah naglo posèrkalo; kadar listje na ogoljenim drevji zvene, na smerečji in jevšji pa veje zeléno farbo v tamnorudečkasto spremenijo, takrat za posék pripravljeno drevó podêri. Po takim ravnanji se tekoča sočna mokrota v kratkim času posuší in zgine iz debla; ne takó pa pri tistih deblih, ki so pozimi posekane bile, v kterih se je sočnost vmirila in zgostíla. Še hitreji se les posuší, če ga kadarkoli na spomlad ali poleti posekaš, in ogoliš posekano deblo do vej; vedi pa, de mu veje do tistiga časa pustiš, dokler listje in zelenje velo ne postáne, kér listje popred ne zvene, dokler ne popije vse sočnosti iz debla, to se pa poleti naglo zgodí, kér je sok živo-tanek in tekoč, ne pa gost in mertev, kakor pozimi.

Kadar je listje na podertim drevesi osahnelo, oklésti mu veje in verh odbí, deblo pa obteši ali pa okrogliga iz gojzda správi; správi pa tudi vse drevesne ostanjke iz gojzda, ali jih na mesti sožgí, de se ti v ostanjkih červ ne zaredí. Takó pripravljen les je nar bolj za rabo, zató kér se je njegova nar mlaji letina dobro vterdila, listje in zelenje po vejah je pa tekoči sok iz belíne in černíne debla primerno posèrkalo. Tak les ima menj sočne mokrote v sebi, menj poka in se menj razpreza, hitreji se posuší, kot pozimi sekan les, in je tudi ložeji; sočna mokrota, kolikor jo je še v njem, ne oterpne, in se ne skvasí, ampak se polagama posuší in zgine.

(Dalje sledí.)

Nekaj kemíje (ločbe) kmetovavcam.

(Nadalje.)

16. §. Vogelnokisli gáz.

Vogelc je poglavniši obstojni del voglja; najde se še clo kamnitno voglje, de imá v centu po 84 funtov vogelca. Sam čist vogelc se nikakor v gáz ne spremení, zedinjen pa s kislicam in gorkoto da vogelnokisli gáz. Demant je popolnama čist vogelc; če se pa nekaj granov demanta v primerjenih granih čistiga kislogáza sožgè, demant čisto zgine brez clo nobeniga ostanjka, in kislogáz postane vogelnokisli gáz, in ima ravno toliko teže, kakor sta je imela popred demant in kislogáz.

Vogelnokisli gáz je 11krat težeji od navadniga zraka, se da tedaj pri veliki tihoti vremena zlo zlahkama iz posode v posodo, desiravno ni nič viditi, prelivati; takó smo ga že po trikrat prelili, in vselej nam je luč vgasnil; zakaj tudi v tim gázu nič ne gorí, in vsaka žival se v njem berž zaduší.

Kadar kaka reč gnjije, žival, lés ali posebno voglje gorí, se kislogáz z vogelcam zedinovaje v vogelnokisli gáz spremenuje; taciga pahajo iz sebe dihaje vse živali, ktere po pljučah dihajo; tak gáz vzdiguje testó, kadar shaja in se narastuje; v veliki meri se odločva iz vsaciga mošta, kadar vrè; torej je močno nevarno v vinohrame iti, v kterih veliko mošta ali óla pri zlo tihim vremeni in pri zapertih vratih in oknih vrè; nevarno v majhnih stanicah spati, če so tikama zaperte, če je več ljudí notri, in če še clo, greti se, voglja notri prinesó; tó malo kislogáza, kar ga je v stanici, povžijejo nekoliko ljudje dihaje, nekoliko pa ga povžije voglje spremenovaje se v vogelnokisli gáz; takó ne ostane v stanici druziga kot gnjilogáz in vogelnokisli gáz, obadva sta pa taka, de vsako živo stvar zadušita. Velikrat se je v bolj merzlih deželah primerilo, de je po več siromaških ljudí v majhnih, dobro zapertih stanicah pri žerjavci zaspalo, pa takó, de niso več vstali, vse so našli drugi dan zadušene. Tudi v mnoge podzemeljske jame ali štirne prileze kadaj iz nižejih globočin vogelnokisli gáz, de je zlo nevarno va-nje iti; kjer koli neče luč goreti, je treba kar hitro bežati. Iz studencov kislih vód izvira v 24 urah na tavžente čebrov vogelno kisliga gáza, ravno takó zvira tudi iz mnogih druzih zemeljskih pok ali lukinj po zlo veliko taciga gáza.

Kislic je večkrat zedinjen z vogelcam, pa ne pod podobo gáza, ampak kakor obstojni del mnogoverstnih rečí: tacimu zedinjenju pravijo: vogelnokislôba. Kér je pa kemikarji ne morejo drugači pokazati, kakor v podobi gáza, pravijo tedaj tudi vogelnokislimu gázu: vogelnokislôba. V apnjeniku eniga centa je 25 do 28 funtov apna, nekaj malo funtov vôde in okoli 70 funtov vogelnokislôbe; pri hudi vročini razbeljene pečí se vogelnokislôba, bolj žlahtaje se s takó veliko gorkoto, z njo zveže, in apno popustivši beží v podobi gáza. Učeni so prepričani, de 3 čevlje dolg širok in globok apnjenik bi dal 16000 štirjaško globokih (Kubik) čevljev ali prav dobrih škafov vogelnokisliga gáza. Kér so vse naše in mnoge druge bele gôre apnjenik, koliko je neki vogelnokislôbe v njih? —

Kadar si hočejo kemikarji taki gáz napraviti, vlijejo nemalo kake hude kislôbe na stolčen apnjenik ali kredo; apno, se bolj žlahtaje s tako kislôbo, se z njo zedini, in popustí vogelnokislôbo, ki proč gre kot gáz, de jo v mehúrje ali druge posode vlové!

Vogelnokislôba je v mnogih tekočinah v nekim raztopljenim stanu; v kisli vôdi je je na mero prav veliko, torej je taka vôda kisljata; vse vode, ki iz apnjenih gor zvirajo, imajo v sebi nekoliko vogelnokislôbe, ki se je iz apnjeniga kamnja ali zemlje v njih raztopila, torej so take vode bolj kerhke za piti. Vsa proseničnost ali gomizljanje vín je vogelna kislôba. Mnoge vina ali ola nalaš tako naredé, de jim veliko vogelnokislôbe, ki se je pri vinovrenji naredila, prihranijo. Tako pijačno gomizljanje, ki mu tudi musiranje ali šampaniranje pravijo, je marsikterimu zlo všečno.

Če se pràv malo vogelnokislôbe, pomešane z drugim dobrim zrakam, dihaje v pljuča potegne, to nič ne de; tudi je kaj v vinu, vodi ali olu popiti, nič ne škodje, marveč je mnogoterimu zdramljiva in všečna; ko bi pa človek va-njo zašel in berž iz nje ne bežal, bi se v nji kar hitro zadušil.

Nekterih nar imenitniših kemijskih znajdb ne gré tukej zamolčati: pred dvema ali tremi leti so kemikarji vogelnokisli gáz strašno prešavši v neko na očí snegu podobno in takó merzlo reč spremenili, de, če se je za lót take vogelnokislôbe na dva funta živiga srebrá djalo, je srebró to pričo zmerznilo; takó lakomno in naglo je namreč taka vogelnokislôba vso gorkoto okoli sebe poserkala, se z njo vnovič v gáz spremeniti. Take čez navadno močne preše ali torklje so za té, ki se z njimi pečajo, zlo nevarne, de bi jih ki razpočivši se ne pobile, kar se je bilo lanjsko leto v Parizu primerilo.

(Dalje sledí.)

Podučenje, kakó se mora klavna živina in mesó ogledovati?

(Konec.)

De bo vsak mesogled še bolj natanjko svojo dolžnost opravljal, se mora, verh popisa živinskih bolezin, tudi podučiti, kakšne lastnosti ima zdravo, potem pa tudi, kakšne ima slabeji ali clo škodljivo mesó.

Zdravo mesó, primši ga, je terdó, krepkó in lepó rudeče, je z mastjo prepreženo in prijetniga duha, mast je pa bela in terda. Če je mesó pa mehkó, vodéno, bledó ali pa terdó, zatemnelo ali clo černo, smerdljivo, i. t. d. ni za prodajo pripušeno, zató kér je slabo in škodljivo.

Skerben mesogled mora tudi večkrat v mesnice stopiti, de vidi, kakó se mesó hrani in prodaja. Torej mora poskerbeti, de bodo mesnice vedno snažne. Poleti v hudi vročini naj se zjutrej za hlada kolje. Tudi vse orodje, kakoršniga mesarji potrébujejo, nemreč: sekire, noži, mize, klopí i. t. d. mora čisto in snažno biti.

Mesá ne gré precej po klavšnji na drobno sekati in prodajati, ampak čez nekaj časa in sicer goveje čez kakšnih 24 — 30 ur; koštrunovo in svinjsko čez kakih 12 ur; telečje in ovčje pa čez kakih 6 ali 8 ur.

Letni čas in vreme storita, de se mesó menj ali delj časa ohraniti da. Če mesó zaklane živine neutegama po klavšnji zmerzne, začne precej, ko hudi mraz odjenja, gnjiti; zmerznjeno mesó je ohlapno, mehkó in slabó. Ob deževnim in soparnim vremenu mesó hitro gnjije.

Nar boljši mesto, v kterim se mesó hrani, je suh, hladan, čeden in zračen kraj; v nesnažnim hranišu, kjer je spriden zrak, ali v tamnih in pretuhnjenih kotih kmalo gnjije; če se pa pred hiše na ceste obeša, ga prah, blato in muhe oskrunijo.

Tudi na tó, kdaj je živina za klavšnjo nar godniši, je treba dobro paziti. Strudena, od deleč pergnana in vroča živina ni za klavšnjo, dobro se mora počiti, predinj se zakolje, sicer mesó terdó ostane in rado gnjije. Zaklanimu živinčetu mora kri čisto odteči, in kader se mesó razseka, se mora čedno hraniti, kér snažno mesó dalje dobro ostane.

Nar bolj mora pa mesogled na to paziti, kakó se klobase delajo. Brezvestni mesarji jemljejo k temu delu dostikrat gnjile kervi in že strohnjenih ostanjkov stariga mesá, in še druzih rečí, ki niso za jed; mesó od bolne živine dobro nasolé, s dišečimi štupami namešajo in v klobase podelajo, jih presušé in za dobro blagó prodajajo. Nar bolj škodljive so pa slabo narejene in prestare kervave klobase, v kterih se neki hudi strup napravi, ki je že silno veliko ljudí pomoril, *) in ki se mu klobasji strup pravi.

Klobase se poleti ne dajo veliko čez 24 ur hraniti; pozimi pa ne čez 4 do 6 dni. Če se delj hranijo, postanejo znotrej žlezaste, mehke, blede, kisle, smerdljive in gnjusljive. Kervave klobase se ne smejo iz druge kervi delati, kakor iz čiste in čedne ravno zaklaniga živinčeta. Od več klavšinj prihranjena kri ni zdrava, torej jih tudi poleti delati in prodajati ni varno.

Mesogled mora tudi na to gledati, de se ne jemlje za jeterne klobase drobú, pljuč, jeter, ali mastí od bolne živine; to je človeškimu zdravju neizrečeno škodljivo, in take klobase prodajati je ojstro prepovedano. Mesene klobase za pečenje ali pečenke začnó kmalo gnjiti, torej se morajo v 24. urah spečati. Kér se je že večkrat semtertje pripetilo, de so goljufni mesarji mastne klobase (Cervelat-Würste) iz na pol gnjiliga mesá in iz druzih slabih ostanjkov napravljali in jih z razno močno dišavo ali česnam pomešali, morajo mesogledi posebno paziti, de se kaj taciga ne perpetí!

Od previdnosti božje za ohranjenje vsakiga naroda na zemlji.

(Konec.)

Pràv čudno se razodéva tukej previdnost božja v dveh rečéh. Kér nobena stvar več ne raste, bi mogli vsi od kraja od mraza konec vzeti. Ali derva, kterih jim zemlja ne da, jim mila previdnost božja pripeljá. Ob vsaki pritéki jim prinese morje hojk, bôrov, brez, jélš na množíne s korenino vréd, brez ktere dobrote bi ne mogli, ne si bájt narejati in jih pokrivati, ne čolnov in orodja za lov morskih psov napravljati. Nikdar jim še te derva niso zaostale. Komu se ne zdí to čudno? — V daljnih krajih, morde v drugim déli svetá — zakaj še do današnjiga dné se ne vé, od kod ta lés pride — mora kaka grôzna íha odločeno množo lesá porúti, ga v morje pometati, in po valovih morja na ravnost v Grénlandijo spraviti, de bi si ga ravno morje lahko na nasprotno stran tíralo, in na tako dolgim potu kje drugej poprej ali poznéje na suho zmetálo!

Še druga velika dobrota za vse séverske kraje, sosebno pa za Grénlandijo je néko zdravilsko zeliše, žličnik (Löffelkraut) imenovano, kteriga v kratkim polétji tam čudo veliko zraste. Kakor je previdnost božja prebivavcam gorkih krajev môčne zdravíla zoper merzlico in vročnico podaríla, ki se tam pogosto najde, takó je tudi tem merzlim krajem to zdravilno zeliše podelíla, ktero jim — ko se v dolgi zimi le malo premézijo, véči del v dimu in soparci presedíjo, in verh tega le mesó vživajo, in si po tem takim kri spridijo, ter na vsih udih oterpnejo, težke glave dobivajo, v omótco padajo — zopet kri izčísti, jih zopet ozdravi in okrepčá!

Zgrozí nas, ako slišimo od dolgih nočí severnih krajev. Cele mesce preteče, de se jim sonce nikdar ne perkaže. Pa dobróta Stvarnika je pràv prijazno pomanjšala grôzo védne nočí z daram prijétne séverne svitlobe, ktera ves tisti nočni čas nad vsimi severnimi kraji v dolgih rižah blisketá, ko mésec o polnim noč razsvetlí, in svojo svitlobo na belo odejo zemlje silno lepó

*) Naj nikar nobeden človek kervavih klobas ne jé, od kterih ni na tanjko prepričan, de je bil prešič čisto zdrav in de klobase niso stare. Nar varniši je, kervavih klobas clo ne jesti. Vredništvo.

vtrinja. — Kakó prečuden si ti, o Bog, ti ljubezni poln Oče vsih ljudí! Se tvoje dobrotno sonce enimu kraju ne more prikazati, se mora celo podnébje v ognjeni obléki lisketati, de tvojim stvarém svéti, ki v tèmi sedíjo.

Kdo te ne spozná, o Vsegamogočni, kdo te ne vidi, o Nevidni, v čudih tvojiga stvarjenja in tvojiga predobrotniga in premodriga vladanja! (Poleg Nemškiga). S.

Še en čuden prikazik letašnjiga leta.

Letas sim dobil pervi roj čebel 30. dan Sušca in iz ravno tega panja 1. dan Malitravna drujca. Zdej sta še obadva dobra. Kakó bota izdelala, bom povedal. Nobeden se še ne spomni ob tem času rojev per nas.

Sava 5. dan Malitravna 1846. Pavl Čuden.

Nova cérkev in nova šola v Šentjanžu.

Hvala, komur hvala gré.

Med Šentrupertam in Radečami je Šentjanška dolina. Okoli in okoli je s hribi obdana. Samo od ene strani po tesni luknji vozka césta pélje do nje. Hribov sončnata stran je gorica, osojna pa hosta. Dolina je s hribci posuta. Sléherni hribic ima svojo vas. Po hribcih so njive težke zemlje, kakoršne ljubi pšenica, travniki pa ležé po dolinah. Sréd doline na prijetnim hribcu stojí farna cérkev. V nji se žé odnékdaj časti sv. Janez kerstnik. Stara cérkev je bila pred 94. léti še podružniška cérkev Šentruperške fare. Bila je majhna in zapušena; bolj kakošni kleti kakor božji hiši podobna. Okrog in okrog je bila z visokim zidam obdana. Za zidam so bile kleti za vino. Pač žalosten pogled za fajmoštra in farmane! —

Rajnki gosp. fajmošter, Miha Zelíšar so si zadnje léta svojiga življenja práv veliko perzadevali, de bi bili novo cérkev postavili. Veliko so zarad téga pisarili, in veliko iméli s farmani opraviti. In res so takó deleč pergnali, de jim je bilo pervoljeno, novo cérkev zidati s pomočjo patrona, gosposk in farmanov. Tode niso je vidili. Še komaj so stranske zidove postavili, jih je Bog k sebi poklical. — Pač čudna je bila za njih nastopnika, zdajniga fajmoštra, gosp. Ignacja Ciglerja, v takih okolišinah faro nastopiti. — Službe božje ni bilo kje obhajati. Šole ni bilo. Farovž majhen in ves opušen. Mežnarija in druge poslopja so lézle na kùp. Pa serčno in goreče so se poprijeli dela, in v nekolikih létih je bilo storjeno s pomočjo vnétih in vbogljivih farmanov, kar so trijé rodovi zanemarili. Zdaj stojí per Šentjanžu lépa, nova farna cérkev. Namésto visokiga zidú in kléti za vino, je na dvéh straneh cérkve velik prostor. Nemalo od cérkve je nova šola. Pokopališe na bližnjim hribcu ležeče je z zidam rézaniga kamnja obdano. Nova ura v turnu tekljá in farovž, desiravno premajhen, je vnovič popravljen. V cérkvi je zunej orgelj vse novo. Sam véliki oltar veljá 1000 gold. —

(Konec sledí.)

Zlate bukve.

Pretečeni velki petek gre sedem let stara deklica s fantičem devet let starim k stermimu bregu cesarskiga grabna v Ljubljani, kér je voda verh šterih čevljev visoka derla, in zagledavši blizo vode germ černiga terna v nar lepšim belim cvetji, steče doli in na odsvetvanje fantiča ne porajtaje se stega nad vodo po cvetečih vejicah. Noga ji zderčí, in deklica plava po derečih valovih. Fantič, brez de bi bil pomislil nevarnosti, ktera mu žuga, skoči ves oblečen v vodo, in — kak čudež! srečno privleče tovaršico iz vode, ktera bi bila sicer gotovo vtonila. — Očitna pomoč Božja se tukaj razodeva, pa tudi serčnost fantiča je vse hvale in še posebniga spoznanja vredna. Kak verli korenjak, kak koristni ud družstva nam zamore iz njega izrasti! Ta fantič se imenuje Franc Florjančič, in je sin dosluženiga c. k. vojaškiga hoboista. Dr. O.

Žalostno oznanilo.

V noči od 5. do 6. Malitravna je umerl gosp. Blaž Likar, kaplan v Svibnim na Dolénskim, še le krog 36 let star. Bil je moder in v svojim poklicu nevtruden duhoven — tudi verli podpornik slovenšine. Ravno neprenéhan trud ne samo v domači, ampak tudi v bližnji Dobovški fari, kjer je bolézin gosp. fajmoštra bila poterla, je njemu toliko pred hudo bolezin in zgodnjo smert napeljal. Pa sej je lepó in veliko vredno dati življenje v svojim poklicu. — Naj v miru počiva! P. H.

Oznanilo c. k. ilirskiga deželniga poglavarstva.

C. k. ilirsko poglavarstvo je 11. dan Sušca naznanje dalo, de bo letašnja daritev daril (premij) za konje za Koroško in Kranjsko deželo v naslednjih krajih:

V Celovcu 18. dan Velkitravna in v Šentvidu 15. dan Rožnicveta za Celovško kresijo.

V Saksenburgu 1. dan Velkitravna, v Belaku pa 2. Velkitravna za Belaško kresijo.

V Postojni 5. dan Velkitravna za Postojnsko kresijo.

V Krajnji 27. dan Velkitravna za Ljubljansko kresijo.

V Mokronogu 30. dan Velkitravna za Novomeško kresijo.

Žebè mora biti popolnama tri leta staro, torej v letu 1842 rojeno, in posestnik take živine se mora s komisijskim spričavnim pismam na mestu ogledovanja skazati, de jo je sam zredil. Živina žlahtnikov in druge gospôde ne more darilj prejeti. Žebéta naj bojo od cesarskih ali pa kmetiških žebcev, vse zamorejo teh daril deležne biti, vunder imajo žebéta od cesarskih žebcev pervo pravico na-nje. Nar veči darila se bojo nar lepši živini delíle, naj bo žebčik ali mlada kobílca, je vsé eno.

Oznanilo in povabljenje.

5. dan Velkitravna bo velki zbor c. k. kmetijske družbe v Ljubljani, h kterimu so častiti udje te družbe povabljeni.

Znajdba vganjke v poprejšnjim listu je:

Lok — Kol.

Današnjimu listu je perdjan drugi del bukvic pod nadpisam „Miloserčnost do žival“.

Žitni kup.	V Ljubljani 18. Malitravna.		V Krajnju 14. Malitravna.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	—	2	5
1 » » banaške	2	12	2	14
1 » Turšice	1	15	1	15
1 » Soršice	—	—	1	37
1 » Rèži	1	33	1	39
1 » Ječmena	1	12	1	20
1 » Prosa	1	10	1	15
1 » Ajde	1	2	1	6
1 » Ovsa	—	50	—	54

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik* v *Ljubljani.*